

Република Србија
УПРАВНИ СУД
17 У 5684/13
13.06.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душице Маринковић, председника већа, Биљане Шундерић и Маријане Тафра Мирков, чланова већа, са судским саветником Тијом Бошковић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца "А.А." ..., ..., кога заступа пуномоћник Оливера Божић Митровић, адвокат из Умке, ул. Чичавичка 1а, против туженог Министарства финансија и привреде Републике Србије, Управе царина, чији је правни следбеник Министарство финансија Републике Србије, Управа царина, ради поништаја решења Комисије за жалбе Управе царина број 148-04-039-00-1184/2-2012 од 25.02.2013. године, у предмету царинском, у нејавној седници већа, одржаној дана 13.06.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Министарства финансија и привреде, Управе царина, број 148-04-039-00-1184/2-2012 од 25.02.2013. године и предмет ВРАЋА надлежном органу на поновно одлучивање.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ Министарство финансија Републике Србије-Управа царина да на име трошкова управног спора накнади тужиоцу износ од 9.000,00 динара, у року од 15 дана од пријема пресуде.

1.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Царинарнице Београд број: У/І-2275/2011 од 21.06.2012. године. Наведеним решењем првостепеног органа, које је у смислу члана 105. став 5. Царинског закона ("Службени гласник РС", бр. 73/03, 65/05, 85/05-др закон и 62/06), донето у поновном поступку, у извршењу решења Комисије за жалбе Управе царина број 148-04-039-00-616/4-2010 од 19.04.2011. године, измењени су подаци у ЛЦИ Ув-4 број 9111 од 11.05.2005. године ЦИ Терминал Београд, у наименовању 01, рубрике 31, 33, 35, 38, 41, 42, 44, 46, 47, измењена је рубрика 22 предметне декларације (валутна вредност) и тужилац обавезан да плати износ од

638.924,50 динара на име мање плаћеног царинског дуга за робу декларисану за поступак стављања у слободан промет по предметној ЈЦИ Ув 4, као и да за део робе са трговачким називом-апарати за електро лучно заваривање метала VARMING 600 D 14 CLASIC W, поднесе нови сет ЈЦИ Ув 4, а све са разлога наведених у том решењу.

Тужбом поднетом Управном суду дана 12.04.2013. године тужилац оспорава законитост решења туженог органа због учињених повреда правила поступка, нетачно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Наводима тужбе указује да је дана 11.05.2005. године увезао два уређаја под називима ближе означеним у тужби и царинском органу предао предметну ЈЦИ Ув 4. Истиче да су уређаји купљени од Б.Б. из ... за укупну цену од 76.320,00 еур, да је роба тада оцарињена према подацима из ЈЦИ, по процењеној динарској противвредности за царинску основицу у износу од 6.293.301,30 динара а тужилац платио царину у укупном износу од 1.209.272,00 динара и робу ставио у промет. Наводи да је ожалбено решење донето у поновном поступку у извршењу решења Комисије за жалбе Управе царина број 148-04-039-00-616/2010 од 19.04.2011. године којим је поништено претходно донето решење првостепеног органа од 16.02.2010. године и предмет враћен на поновни поступак и одлуку. Стим у вези истиче да је првостепено решење донето на основу Царинског закона који је престао да важи имајући у виду да је 03.05.2010. године ступио на снагу нови Царински закон. Даље тужилац истиче податке који су промењени новодонетим решењем првостепеног органа налазећи при том да су ожалбеним решењем промењени једино и искључиво подаци-шифра робе (сврставање робе у други тарифни број), па у вези са тим царинска стопа а последично и висина увозних дажбина, односно да накнадна контрола није извршена због неистинитих или непотпуних података у смислу одредбе члана 105. став 5. Царинског закона, а какву одредбу садржи и члан 103. став 5. Царинског закона из 2010. године, са којих разлога сматра да није ни било услова за покретање поступка накнадне контроле и утврђивања нове царинске обавезе. При наведеном тужилац указује и да је накнадна контрола од 20.09.2011. године, извршена по протеку рока прописаног Царинским законом. Указује да царинарница накнадну контролу није извршила непосредним увидом у уређај у просторијама купца већ је измену царинске стопе извршила само на основу поновног прегледа комерцијалне документације чије податке је у целини преузела, са којих разлога сматра да је претарифирање предметне робе извршено на основу нетачног и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Такође указује на повреде одредаба чл. 2., 3, и 3а. Правилника о начину спровођења радњи и мера у поступку контроле прихваћене декларације указујући да у проведеном поступку исте нису правилно примењене. Наводима тужбе тужилац истиче да је дана 29.08.2012. године у поступку принудне наплате са рачуна тужиоца скинут износ од 655.344,43 динара и то на основу акта органа број 148-18-433-01-3767/1 који акт тужиоцу никада није достављен, на кој начин је орган поступио супротно члану 268. Закона о општем управном поступку а тужиоцу причинио штету у поступку извршења акта чији поништај тражи. Како са наведених разлога налази да је оспореним решењем, којим је као правилно потврђено решење првостепеног органа, повређен закон на штету тужиоца предлаже да суд уважи тужбу и поништи оспорено решење а предмет врати надлежном органу на поновни поступак и одлуку или, у спору пуне јурисдикције одлучи на начин предложен у петитуму тужбе. Истовремено предлаже да суд туженог обавезе да на име накнаде штете на рачун тужиоца уплати износ од 655.344,43 динара са законском затезном каматом обрачунатом од 29.08.2012. до коначне исплате, као и да тужиоцу надокнади трошкове насталог спора у износу који суд одреди, опредељујући при том износ на име трошкова за састав тужбе у износу од 30.000,00 динара.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима датим у

образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије.

Управни суд је, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, налазећи да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр.111/09), након оцене навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове правне ствари Управни суд је нашао да је тужба основана.

Наиме, из списка предмета и образложења ожалбеног решења произлази да је првостепени орган, решавајући по службеној дужности у поновном поступку, а поступајући по решењу Управе царина број 148-04-039-00-616/2010 од 19.04.2011. године и по записнику Тима за накнадну контролу број 148-09-038-02-219/2/2011 од 20.09.2011. године, као и на основу комплетне приложене документације, података из ИСЦС, те имајући у виду Основна правила за примењивање царинске тарифе 1-6, као и Напомене уз одговарајуће одељке и главе, утврдила да је предметна роба погрешно декларисана и сврстана по ЦТ у наведеној предметној ЈЦИ Ув-4 и да се правилно сврстава на начин наведен у СТ I и II диспозитива ожалбеног решења, те је у смислу члана 105. ст. 1., 5. и 6. Царинског закона (“Службени гласник РС”, бр. 73/03, 61/05 и 85/05), уз примену радњи и мера у поступку контроле прихваћене декларације предвиђене у чл. 3., 3а. и 4. Правилника о начину спровођења радњи и мера у поступку контроле прихваћене декларације (“Службени гласник РС”, бр. 53/04), донела решење којим су измењени подаци у ЈЦИ Ув-4 број 9111 од 11.05.2005. године ЦИ терминал Београд, у наименовању 01, рубрике 31, 33, 35, 38, 41, 42, 44, 46, 47, измењна рубрика 22 предметне декларације и тужилац обавезан да плати износ од 638.924,50 динара на име мање плаћеног царинског дуга за робу декларисану за поступак стављања у слободан промет по предметној ЈЦИ, као и да за део робе са трговачким називом-апарати за електро лучно заваривање метала VARNING 600 D 14 класик W поднесе нови сет ЈЦИ Ув 4, а све са разлога наведених у образложењу тог решења. Решавајући о жалби тужиоца изјављеној против решења првостепеног органа од 21.06.2012. године тужени орган је оспореном решењем жалбу одбио као неосновану налазећи да је одлука првостепеног органа донета на основу правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања и правилном применом одредбе члана 105. ст. 1., 5. и 6. Царинског закона (“Службени гласник РС”, бр. 73/03...62/06), и чл. 3., 3а. и 4. Правилника о начину спровођења радњи и мера у поступку контроле прихваћене декларације (“Службени гласник РС”, бр. 53/04 и 95/07).

Суд је увидом у списе предмета утврдио да се у њима налази ЈЦИ Ув-4 број 9111 од 11.05.2005. године са назначеном царинском робом као у диспозитиву ожалбеног решења по којој је предметна роба стављена у слободан промет; решење првостепеног органа 02 број У/І-572/2008 од 16.02.2010. године, донето у поступку накнадне контроле, проведеном по службеној дужности, и решење туженог органа број 148-04-039-00-616/2010 од 19.04.2011. године којим се поништава решење првостепеног органа од 16.02.2010. године и предмет враћа том органу на поновни поступак и одлуку, након чега су наступиле и правне последице поништаја тог решења. У списима предмета налази се и Записник о извршеној накнадној контроли увозног царинења предметне робе 04 број Д-7631/2 од 21.12.2007. године, али и Записник Одсека за накнадну контролу-Београд број 148-09-038-02-219/2/2011 од 20.09.2011. године – који је накнадно сачинио Тим за накнадну контролу, формиран новим

налогом за накнадну контролу број 148-09-038-02-219/2011 од 16.09.2011. године (како произлази из тог записника), а којим је констатовано чињенично стање утврђено дана 20.09.2011. године у накнадној документарној контроли исправности предметне ЈЦИ од 11.05.2005. године, спроведеној у поступку по службеној дужности.

Код напред наведеног чињеничног и правног стања ствари, а имајући у виду да се ради о поступку покренутом по службеној дужности, након формирања новог тима по новом налогу из 2011. године, суд налази да основано тужилац указује на погрешну примену материјалог права, односно погрешну примену Царинског закона из 2003. године који је престао да важи и који се у конкретном случају није могао применити. Ово стога што је одредбом члана 310. став 1. Царинског закона (“Службени гласник РС”, број 18/10), прописано да даном почетка примене овог закона престаје да важи Царински закон (“Службени гласник РС”, бр. 73/03...62/06), осим чл. 252. до 329. тог закона, док је одредбом члана 311. истог закона прописано да закон ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у (“Службеном гласнику Републике Србије”), а примењиваће се од тридесетог дана од дана ступања на снагу, што у конкретном случају значи од 03.05.2010. године.

Поред наведеног, одредбом члана 308. истог закона прописано је да ће царински поступци који су започети пре дана почетка примене овог закона бити окончани у складу са прописима који су важили до дана почетка примене тог закона, стим да се појам царинских поступака опредељује сагласно члану 5. став 1. тачка 14. Царинског закона у којој одредби је дефинисан царински поступак, односно под истим прописано стављање робе у слободан примет, транзит робе; царинског складиштење робе; активно оплемењивање робе; прерада робе под царинском контролом; привремени увоз робе; пасивно оплемењивање робе и извоз робе. Сагласно наведеном све друге активности које предузимају лица и царински органи у циљу примене царинских прописа (накнадна контрола декларације, поступак утврђивања царинског дуга и слично), не представљају царински поступак у смислу наведене одредбе Царинског закона, па по оцени суда и одредбу члана 308. треба тумачити у том контексту. Сагласно наведеном Управни суд је на 53. седници свих судија Управног суда одржаној дана 20.04.2015. године заузео правни став да се поступак накнадне контроле прихваћене царинске декларације покреће по закону који је на снази у време покретања тог поступка, а износ увозних дажбина утврђује се према стању робе и у складу са прописима који су важили на дан прихватања декларације.

Управни суд је оценио да није основан захтев тужиоца да суд, сагласно одредби члана 43. став 1. Закона о управним споровима, одлучи у овој ствари доношењем пресуде у спору пуне јурисдикције имајући у виду природу ове правне ствари и околност да утврђено чињенично стање не пружа поуздан основ за то. Како у овом царинском предмету, а са напред наведених разлога суд није одлучивао у спору пуне јурисдикције то нису испуњени услови ни за доношење одлуке у вези са постављеним захтевом за накнаду штете у смислу члана 45. Закона о управним споровима.

Одлучујући о захтеву тужиоца за накнаду трошкова управног спора, које је у тужби определио, Управни суд је, применом одредаба чл. 66. и 67. Закона о управним споровима, а у вези са одредбама чл. 150., 153., 154. и 163. ст. 1. и 2. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11...55/2014), које се сходно примењују на основу члана 74. Закона о управним споровима, те имајући у виду вредност спора, сагласно одредбама чл. 11. и 15., као и тарифног броја 42., у вези са тарифним бројем 13. став 1. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката (“Службени гласник РС”, бр.

121/12), досудио трошкова на име састава тужбе у износу од 9.000,00 динара и одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 13.06.2016. године, 17 У. 5684/13

Записничар
Тија Бошковић,с.р.

Председник већа-судија
Душица Маринковић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

НМ/ИО